

Az én augusztus huszadikám

Egyszer már leírtam és el is mondtam: nekünk tulajdonképpen már nem is kellene lennünk. A történelem gördülő kereke már réges-rég eltaposhatott volna bennünket. El a tatárok által, el a törökök által, el a Habsburgok, a muszkák által. És aztán a huszadik század által a maga Tanácsköztársaságával, Trianonjával, a nyilasokkal, a kommunistákkal, és most, mint magból a szár, az ezekből ki- és felnövő globalizált, multikulturális világpolgárok által, akiknek semmi közük nincs sem kultúrához, sem polgársághoz (gondoljunk csak az őket megjelenítő kereskedelmi televíziók és rádióműsorok egy-két évtizeddel ezelőtt még elképzelhetetlennek tartott színvonaltalanságára, amelyekben a kultúrát a leghitványabb amerikai filmek és a bugyuta vételkedők képviselik, s gondoljunk Kosztolányink, Babitsunk polgárságára, Máraink világpolgárságára, és hogy mi magunk is legyünk egy kicsit multik: itt van a sorban Thomas Mann, a számomra oly kedves Michael Guttenbrunner, Virginia Woolf, Marguerite Duras). Az ő egyetlen céljuk a hatalom és ezáltal a pénz, a minél több pénz megszerzése.

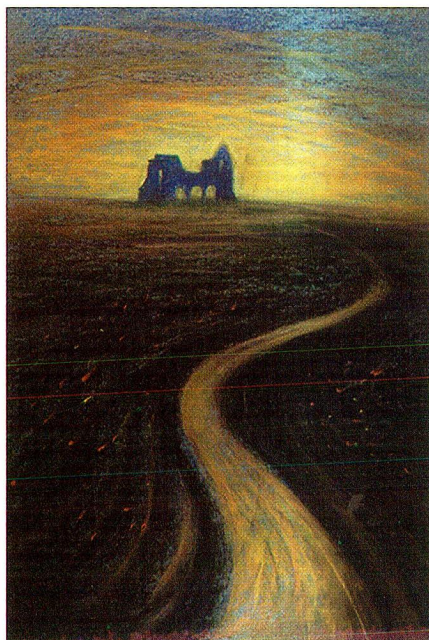
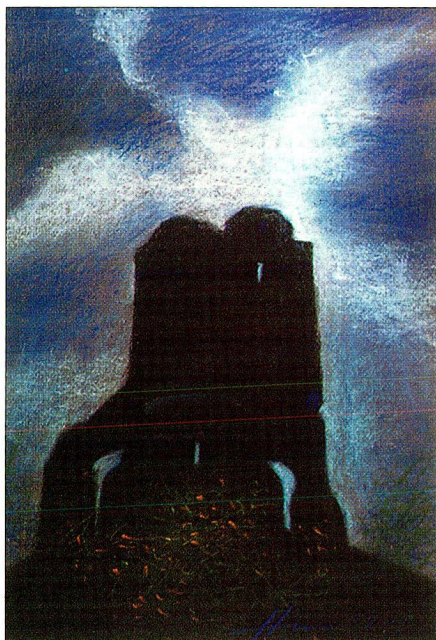
Nem kellene lennünk, de mi mégis vagyunk. Vagyunk a bácskai vérbosszú, a titoista elbutító évtizedek, a miloševići háborúk réme ellenére is. Vagyunk. Vagyunk ebben a megbolydult, kaotikus világban, ahol ismét egykori ügynökök kormányelnökök lehetnek, szemébe röhögve egy nemzetnek, hazudva múltat, jelent s jövőt. De mi itt vagyunk, mégis itt vagyunk. Még ha megosztottan és többfelé szakítottan is, de va-

gyunk. Mert nemcsak Koppány felhégyelt teste a nemzet, hanem egy mélységesen megosztott, kettévágott valami, amiben kétféle magyar van.

Vannak a becsületes, dolgozó, tisztességes emberek, akik a maguk munkájával szolgálják népüket – és vannak a becstelen, dologtalan, tisztességtelen emberek. Ők azok, akiknek az adott szó semmit nem jelent, ők azok, akik szemünkbe szemrebbenés nélkül hazudnak. Ők azok, akiknek semmi sem szent: Isten, haza, becsület. Ők e modern kor emberei. Valaki a közelmúltban azt mondta: a magyar nép újra szabadságharcát vívja. Nem karddal, nem ágyúval, hanem a szó, a kitartás és a kiállás erejével. Nekünk is, mindannyiunknak hozzá kell tennünk a magunk munkáját, erejét és nem utolsósorban a becsületét, hogy ez a szabadságharc a nemzet javára dőljön el!

Hinnünk kell benne, s akkor sikerülni fog. „Legyen hited, és lésszen országod!” István király országa, a Szent Korona országa.

Szülőfalum templomának a szentélyében a cserkészzászló mellett ott van a Millenniumi Országzászló. 2002-ben került oda, akkor, amikor már megint minden annyira kétségbeejtő volt... De a koronás, címeres zászló ott van, kitűzve. Körbe lengik, áhitattal föltekintenek rá azok is, akik ezt nem érthették meg, akik már nincsenek itt velünk, ebben az árnyékvilágban. És minden augusztus huszadikán ott lesznek majd velünk, együtt énekelik majd velünk, hogy Isten, áldd meg a magyart!

ARACS

A DÉLVIDÉKI MAGYARSÁG KÖZÉLETI FOLYÓIRATA

2002. augusztus 20.

II. évfolyam, 3. sz.

TARTALOM

Bata János: Az én augusztus huszadikám	
Tari István: Szakma az Éden	5
Dr. Ribár Béla : A magyar nyelvű felsőoktatás szükségessége és lehetőségei a Délvidéken	6
Vajda Gábor: Az alku belenyugvás a pusztulásba. A Jugoszláviában élő magyarok tantervéről és tankönyveiről	9
Gubás Jenő: Tétlenségünket megbosszulja a történelem	13
Kiss Melinda: Ecce homo (három verse)	17
Mirnics Károly: Fő a kakaspaprikás – bűnös asszisztálásunk az etnikai arányok megbombasztásához	20
Burány Nándor: A vezérezredes utolsó levele (kisregény)	24
G. Molnár Irén – T. Mirnics Zsuzsanna: Mennyire érett ifjúságunk a Vajdaságban?	38
Beke György: Kisebbségi léthelyzetek	43
B. Foky István: Lángoló víz (II. rész)	49
Bata János: Napló	60
Tomán László: Ellenkezőleg!	63
Mészáros Zoltán: A teljes igazság érdekében	66
Cirkl Zsuzsanna: Kárpát–medencei találkozások	68
Müller Éva: A megtartó hitet lelkünkéből kimosni nem lehet	72
Gubás Jenő: A Szent István-i Aracs	74

